Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 91

číslo: 2

8. ledna 2012

Cena: 8 Kč

Liturgii Světového dne modliteb 2012 připravily ženy z Malajsie

Letošní shromáždění Světového dne modliteb se budou konat v obvyklém čase - první pátek v březnu (2. března). Liturgii pro ně tentokrát připravily ženy z Malajsie, která je obvykle pokládána za baštu asijského islámu. Úředním náboženstvím je zde skutečně islám, avšak Malajsie je zemí různých věrovyznání. Nejstarší byl animismus, kterému dodnes zůstaly věrny některé kmeny. Hinduismus, buddhismus a islám přinesli do Malajsie obchodníci a cestovatelé z Číny a Indie. Jsou zde ale i významné křesťanské komunity, které jsou hlavně výsledkem působení evropských misionářů, kteří přijeli v 19. století. Ke křesťanství se celkově hlásí 7 % obyvatelstva. Hlavními denominacemi jsou římští katolíci, anglikáni, metodisté, lutheráni a presbyteriáni. První křesťanský kostel je mnohem starší, již v roce 1511 ho postavili Portugalci v historickém městě Melaka.

V roce 1948 byla založena Malajská rada církví, ekumenická organizace, která sdružuje hlavní denominace a přidružené členy. Je to nejstarší církevní organizace v zemi. Ženský pracovní výbor, který organizuje Světový den modliteb, patří také pod tuto organizaci.

V roce 1978 byla založena Malajská křesťanská federace, která reprezentuje všechny křesťanské skupiny. Duchovní, včetně biskupů, jsou většinou místní lidé. V témže roce vznikla také Malajská křesťanská pomocná asociace, nezisková organizace, která poskytuje sociální služby chudým a potřebným, včetně vězňů, HIV pozitivním a narkomanům.

Malajské sestry v liturgii narážejí na problém, který je trápí v náboženské oblasti. Označení Boha, na které jsou zvyklé (Alláh) a které běžně bez problémů křesťané užívali, naráží v poslední době na odpor u muslimů.

Jedním z cílů Světového dne modliteb je rozšířit poznání o zemi, z níž pochází liturgie, proto uvádíme několik zajímavostí o Malajsii.

Malajsie leží v jihovýchodní Asii, severně od rovníku. Skládá se ze dvou částí – poloostrovní, západní Malajsie, která je s pevninskou Asií spojena úzkou šíjí zvanou Kra, a východní Malajsie, kterou tvoří Sabah a Sarawak na severním Borneu. Na severu hraničí Malajsie s Thajskem, na jih od ní leží ostrov Singapur. Poloostrovní část Malajsie odděluje od její východní části Jihočínské moře. Celkem zabírá Malajsie téměř 330 000 kilometrů čtverečních. Název Malajsie pochází z dřívějšího jména Malaja, které vzniklo z názvu převažující národnosti – Malajců.

Východní a západní pobřeží poloostrova se od sebe značně liší. Na západním pobřeží vyrostla četná města a průmyslové závody, zatímco východní pobřeží s krásnými písečnými plážemi je rájem turistů a rybářů.

Malajský poloostrov měl vždy strategicky výhodnou polohu využívanou námořníky a cestovateli, kteří se vraceli z Arábie, Číny a Indie a mohli na něm přečkat monzunové období, kdy plavba byla zvláště nebezpečná. Přístav Melaka byl významným obchodním střediskem už ve 14. století. Od roku 1511 začala nadvláda Portugalců, později je vystřídali Holanďané a nakonec Angličané. Všichni kolonizátoři po sobě zanechali typické stavby včetně několika kostelů.

Dokončení na str. 3

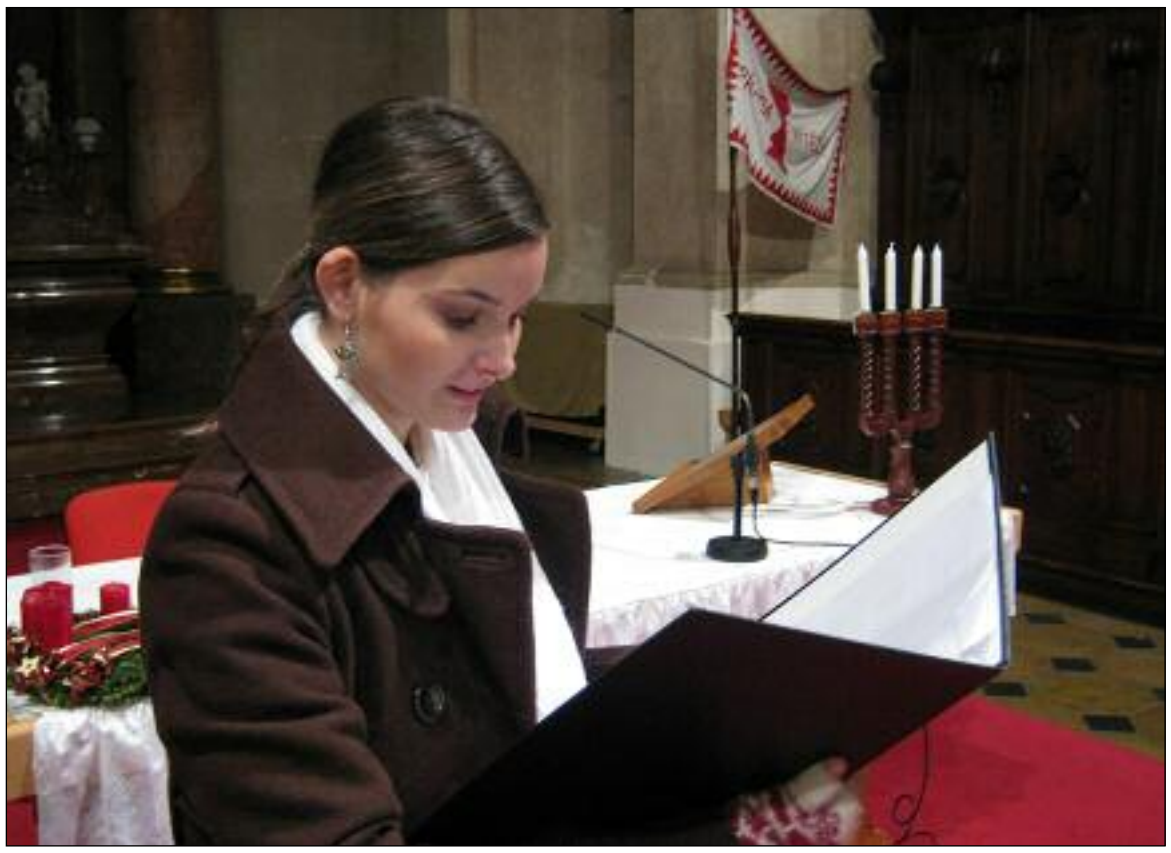

V chrámu sv. Mikuláše se 19. prosince 2011 konala 4. adventní pobožnost. Požehnáním a modlitbami při zapalování adventního věnce jsme uzavřeli čas čekání a připravovali se na příchod Světla - narození Spasitele. Kázáním a zpěvem posloužila Martina Kopecká, na varhany doprovázel Petr Tvrdek.
Uctili jme památku bývalého prezidenta pana Václava Havla, nejen vzpomínkou, ale i zpěvem písně „Jednou budem dál“.

Eva Cudlínová

Jak jsme v Mnichovicích rovnali stezky

No to vám povím, že se nestačíte divit, jak Hospodin věci řídí a lidi dává dohromady navzdory všelijakým lidským, či spíše nelidským regulátorům a sociálním či teologickým inženýrům. To mi takhle vloni přišla na bohoslužby neznámá žena odhadem po třicítce a hned se hlásila, že se přistěhovala a že je z naší církve. Houslistka orchestru Národního divadla. A hned jak se přistěhovala do obvodu naší náboženské obce, byla samá aktivita. Sehnala pár dam různého věku a vytvořila ženský sbor. A je tak šikovná, že se jí povedlo je docela rychle secvičit a hned se prezentovaly u nás v Husově sboru v Mnichovicích. A zrovna se to hodilo, protože jsem oddávala dva zajímavé lidi – Čecha a Thajku, kterou jsem pokřtila. Nebudete tomu věřit, ale Thajka byla původně buddhistka a její matka též, ale moc se jí líbil nastávající zeť - křesťan a když mezi snoubenci došlo k jakýmsi rozmíškám, hnala je do křesťanské modlitebny a poručila jim: na kolena a kajte se. A ono se něco stalo. Výsledek byl, že se obrátili na mě, jelikož narazili na nějaký článek o farářce prapravnučce Boženy Němcové, a po nějakých rozhovorech se dali oddat u nás v církvi. Protože Thajka mluví anglicky, přeložila jsem náš obřad do angličtiny a naučila se to – snad i správně – vyslovovat. A nejspíš byl s námi opravdu svatý Duch, protože jsme si opravdu všichni rozuměli. Nejspíš se rovněž naplnilo i ono „zpěvem k srdci“.

V každém případě, sbor DO-RE-MI-RO z Mirošovic nám o poslední adventní sobotě opět pod Blančiným vedením perfektně zazpíval naprosto neotřelé koledy a dámy byly dokonalé i v takových maličkostech, jako že všechny přišly v černém a ve stejných dlouhých nádherně růžových šálách. Blanka navíc pozvala svého bratra a jeho ženu – ti přijeli ve středověkém oděvu a v první části zpívali a hráli koledy od 5. do 15. století, naprosto neznámé a nádherné. Ona hrála střídavě na flétnu, pikolu, šalmaj a bubny, on na strunné nástroje – housle, mandolinu, loutnu a citeru. Oba měli na kotnících další nástroje – ona chřestítka, on rolničky. Zpívali většinou dvojhlasně – takže se opravdu činili, to vám tedy řeknu. Za zvláštní zmínku stojí buben asi 60 cm v průměru – má jen necelých deset centimetrů širokou obruč, na které je po obvodu pouzdro, v němž je normální duše na kolo. Potažený je nádhernou heboučkou pružnou kůží, která se natahuje tím, že se duše nafukuje pumpičkou a tím se buben ladí. Má nádherný sametově vibrující zvuk. A v tom našem sboru to vážně znělo nádherně.

Původní úmysl byl, že po koncertě nazvaném „Vůně dávných adventů“ se bude podávat horká medovina a pro děti a řidiče horký čaj s citrónem (měli jsme to v termoskách). Vše bylo připraveno na stole v předsálí slavnostně vyzdobeného sboru. Na stole se též vyjímaly dvě naprosto perfektní domácí vánočky, mísa naleštěných jablíček a vedle na štokrleti (*víte vůbec, vy mladší, co je štokrle* a šamrle?***) velké umyvadlo s vodou, po ruce i svíčičky a ořechové skořápky. A výsledek? Medovina i

Dokončení na str. 3

Po Vánocích Vánoce

Většina z nás oslavila vánoční svátky, tedy svátky narození Ježíše Krista jako malého dítěte, ve dnech 24. prosince a 25. prosince. Podíváme-li se trochu na východ, Vánoce jsou ještě 6. ledna, kdy je slaví většina pravoslavné církve, neboli křesťanů východní tradice. Tito ve svém církevním roce do dnešních dnů používají Juliánský kalendář, který je předchůdcem dnes užívaného gregoriánského kalendáře, který vyhlásil papež Řehoř XIII. v roce 1582. Z pohledu dnešního „moderního“ člověka bychom mohli nalézt ve východní - pravoslavné tradici mnoho věcí, které jsou jakoby zastaralé nebo překonané. Tento jev je však způsoben tím, že východní část křesťanstva více myslí na jednotu a celistvost celé křesťanské církve. V 1. tisíciletí po narození Krista bylo pravidlem, že když se tvořilo nějaké učení, nějaký předpis či norma, sešli se ke koncilu zástupci ze všech částí církve, myšleno jak oblastně, tak názorově. Na koncilu pak tak dlouho o věci hovořili, až došli k jednotnému názoru, konsensu. Tedy ne žádné hlasování, převaha většinového názoru nad menšinou. Prostě vzali v potaz všechny argumenty a shodli se. Tak vzniklo prvních 7 sněmů církve.

V 11. století se rozdělila křesťanská církev na západní a východní. Příčiny rozdělení byly vlastně zástupné, šlo o vymezení moci, kdy římský biskup měl pocit, že je vládcem nad všemi ostatními biskupy a patriarchy. Východní část církve již ve svém učení a projevech nepřijala žádnou významnou změnu, neboť se již na nich nemohla sjednotit jako celek křesťanské církve se svými západními bratry, tedy západní částí církve, kterou nazýváme římskokatolická. Proto zachovává starokřesťanskou praxi tak, jak se ustálila v 8. století n. l., a nepřidává žádné pozdější změny, neboť je vnímá jako prohlubující se rozdělení křesťanské církve. Tím samozřejmě nechci apelovat na to, že Vánoce se mají slavit až v lednu, to jistě ne. Neboť v perspektivě Božího pohledu není tak důležité, kdy se Kristus skutečně narodil, jako to, že si na něj vzpomeneme a myslíme na jeho narození a život. Neboť to bych musel psát o tom, že máme slavit Vánoce okolo září, tak jak Kristovo narození vychází z archeologických poznatků a také v tomto termínu slaví Vánoce starobylé východní orientální církve (nestoriáni, koptové), které drží svou tradici takřka nezměněně od 4. století n. l. Své zamyšlení nepíši, abych měnil tradice naší doby, ale abychom si uvědomili, že to, co vnímáme jako odvěké a neměnné tradice a učení, o kterém je tvrzeno, že je zde od „nepaměti“, může být jen několik málo desítek či stovek let staré a je platné na daleko menším území, než si myslíme. Zároveň, že jiní lidé mají své tradice a zvyky, které jsou zde na zemi mnoho staletí a tisíciletí a pochází z doby, kdy se křesťané v jednotě dokázali sejít a shodnout se.

Budiž tedy pro nás 6. leden svátkem vzájemné úcty a tolerance k víře, myšlenkám a tradicím druhých!

Rostislav Kotrč

Aby v nás bylo světlo

Mravní osobnost, které si vážím, nositel Nobelovy ceny, teolog a lékař, Albert Schweitzer moudře píše: „Žádný sluneční paprsek se neztratí, ale zeleň, kterou probouzí, potřebuje čas, aby vzklíčila, a tomu, kdo seje, není vždy určeno dožít se žatvy. Všechno jemné působení je konání ve víře.“ Jeho myšlenky a jeho život, to obojí bylo v souladu. Proto mají jeho slova váhu a jsou pro nás inspirativní. „Jediné, na čem záleží, je usilovat o to, aby v nás bylo světlo. Toto úsilí jeden na druhém pociťuje a kde světlo v člověku je, tam z něho vyzařuje.“ Obzvláště v čase Vánoc si uvědomujeme něco tak zásadního. Takovéto Schweitzerovy výstižné formulace hned v člověku probouzejí vlastní vzpomínky na to, jakým darem bývá, když na své cestě vzácně potkáváme bytosti, z nichž vyzařuje světlo. Vnímáme jejich laskavý klid, uvědomujeme si jejich zakotvenost ve víře a rozhovory s nimi nám dávají mnoho. Otevírají nám nové horizonty a ukazují nám, že je podstatné nahlížet do svého nitra a orientovat se sami v sobě.

Jednou mě naši poslali pro třešně. Šla jsem ráda. Času jsem měla dost, byl poslední červnový den a přede mnou se otevíraly středoškolské prázdniny. Stoupala jsem z náměstí za radotínským potokem vzhůru do kopce kolem starého biografu. Náhle mne zaujala velká prosluněná zahrada nad tratí, nedaleko lesa, plná úžasných květin a stromů. Zatoužila jsem tento přírodní ráj poznat blíže a zazvonila jsem u zelené branky. Přišla mi otevřít usměvavá paní Jana Přibíková, dáma v elegantních květovaných šatech. Pozvala mě dál. Podala mi třesně. A pak jsme se posadily k bílému zahradnímu stolku na světlých dlaždicích před chatou, která měla velikou zasklenou verandu ve tvaru „L“. Hostitelka nalila bylinkový čaj ze starožitného servisu a nabídla k němu třešňový koláč. Ukazovala mi nádherné růže rozmanitých odrůd a další květiny. Lásku k nim sdílela se svým synem Milanem, který byl mnoho let zahradníkem na indické ambasádě v Praze na Malé Straně. „To je všechno Boží dílo,“ vyprávěla s citovým zaujetím paní Jana při prvním setkání onoho červnového odpoledne. „Boží dlaň je tak štědrá a já si Hospodinovu lásku tady v zahradě užívám. Žádný lísteček, plod ani květ není úplně stejný. Modlím se tím, že se starám o květiny a stromy,“ svěřovala se. „Květy také maluji na plátno. Vnímání Boha ve mně vyvolává i rozmanité hudební nápady, protože hraju celý život na klavír. Teď jsou prázdniny, ale od září zase budu preludovat dětem v rytmice.“ Laskavá hostitelka byla plná světla a dokázala o duchovních věcech mluvit tak pěkně, že se mi ani nechtělo domů. Spřátelily jsme se a setkávaly se řadu let. Díky charismatům, která paní Jana měla, hrála dětem k jejich pohybovým aktivitám až do svých dvaaosmdesáti let. A také se v tomto již úctyhodném věku vypravila se svým starším synem, primářem nemocnice, na cestu po evropských galeriích. Že je člověkem, kterým prochází světlo, jsem vnímala až do jejího odchodu ve věku skutečně zralých pětadevadesáti let.

Olga Nytrová

Z kazatelského plánu

Zrod Církve československé husitské

Jak milé jsou tvé příbytky, Hospodine zástupů! Má duše zmírá steskem po Hospodinových nádvořích.

Žalm 84,2

První čtení: Izajáš 56,1.6–7
Tužby:
2. Aby naši církev po cestách čisté pravdy vedl, v bratrské lásce, zbožnosti a kázni utvrzoval a činil z ní úrodnou vinici, modleme se k Hospodinu.
3. Aby ve všem našem duchovenstvu sobě věrné služebníky a církvi věrné pastýře svou milostí posvěcoval, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem
Panovníku Hospodine, vděčně ti děkujeme za duchovní domov, který jsi nám zbudoval v Církvi československé husitské. Prosíme tě, pečuj i nadále o stavbu své církve, aby se všichni, kdo vcházejí do našich sborů, setkali s tvou láskou! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Efezským 2,19–22
Evangelium: Lukáš 19,1–10
Verš k obětování: Žalm 138,2
Verše k požehnání: Matouš 21,13.14

Modlitba k požehnání
Bože všemohoucí, svůj svatý příbytek si stavíš z kamenů vyvolených a živých. Učiň i z nás živé kameny své duchovní stavby, když jsi nás již obdařil vírou, že tvůj Syn je kamenem úhelným! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 112, 114, 134, 155, 165, 174, 177, 186, 199

Z novozákonních výkladů
Vyznavačské příběhy 37

Povolání Natanaele J 1,43-51

Pokračování z minulého čísla

Výklad Williama Barclaye:
V příběhu (J 1,43-51) opouští Ježíš jih a vydává se na sever do Galileje. Tam, snad v Káně, vyhledal a povolal Filipa. Ten, podobně jako Ondřej, si nemohl nechat dobrou zprávu pro sebe. Jak řekl Godet: „Jedna zapálená pochodeň slouží k zapálení té další.“ A tak Filip šel a vyhledal svého přítele Natanaela. Řekl mu, že objevili dlouho slibovaného Mesiáše v Ježíši, muži z Nazaretu. Natanael se zatvářil pohrdavě. Ve Starém zákoně se nenajde předpověď, že by ten Vyvolený Boží měl přijít z Nazaretu. Nazaret bylo docela obyčejné místo. Natanael sám pocházel z Kány, jiného galilejského města. A je známá věc, že na venkově existuje žárlivost mezi „městečkem a městečkem“, „vesnicí a vesnicí“. A tak Natanael namítá, že zrovna Nazaret není takové místo, ze kterého by mohlo něco dobrého vzejít. Filip byl moudrý člověk. Nepřel se, ale prostě řekl: „Pojď a přesvědč se!“
Diskutováním mnoho lidí ke křesťanství přivedeno nebylo. Naše argumenty často udělají více škody než užitku. Jediným způsobem, jak přesvědčit člověka o autoritě Krista je konfrontovat ho s Kristem, umožnit mu setkání s ním. Je třeba říci, že to není argumentační a filosofické kázání a vyučování, které kdy získalo lidi pro Krista. Ale bývá to příběh o Kříži, který člověka zasáhne.
Vypráví se historka, jak ke konci 19. století byl velký agnostik Huxley pozván na společenské setkání ve venkovském domě. Přišla neděle a většina přítomných se chystala, že půjde do kostela. Huxley si přirozeně nic takového neplánoval. Ale přistoupil k jednomu člověku, který byl známý svou prostou vírou, která z něj přímo vyzařovala. Řekl mu: „Doufám, že dnes do kostela nepůjdete; že zůstanete doma a povíte mi docela jednoduše, co pro vás křesťanská víra znamená a proč jste křesťanem.“ Ten muž odpověděl: „Nejsem dost chytrý, abych s vámi diskutoval. Mé argumenty zničíte v jediném okamžiku.“ Huxley jemně pravil: „Nechci s vámi diskutovat. Já jen chci, abyste mi prostě řekl, čím pro vás Kristus je.“ A tak ten člověk zůstal doma a prostince vyprávěl Huxleyovi o své víře. Když skončil, ve velkých nevěrcových očích byly slzy. Řekl: „Nevím, co bych za to dal, kdybych mohl takto věřit!“ Nebyl to bystrý argument, který se dotkl Huxleyova srdce. Mohl tvrdě vyvrátit jakýkoli „důkaz“, který by ten obyčejný křesťan pravděpodobně uvedl. Ale za srdce ho chytl sám Kristus, ke kterému ho ten člověk přivedl. Nejlepším argumentem je říci: „Pojď a přesvědč se!“ Samozřejmě – musíme Krista sami znát dříve, než druhé pozveme, aby k němu přišli. A tak Natanael šel. A Ježíš mohl nahlédnout do jeho srdce. A řekl: „Hle, pravý Izraelita, v němž není lsti.“ To bylo uznání. (Ž 32,2: Blaze člověku, jemuž Hospodin nepravost nepočítá, v jehož duchu není záludnosti – kral. v jehož duchu lsti není; prorok Izajáš v textu 53,9 o Služebníku praví: A v jeho ústech nebylo lsti.)
Natanael byl překvapen, že se o něm může někdo takto vyjádřit po tak krátké známosti. Byl by rád věděl, odkud ho Ježíš zná. Ježíš mu řekl, že ho viděl již dříve pod fíkem. Jaký význam měla taková odpověď? Pro Židy představoval fíkový strom vždycky mír. Podle jejich představy tím pravým mírem bylo, když člověk mohl nerušeně sedět pod svou vlastní vinnou révou a pod svým vlastním fíkovým stromem. (1 Kr 5,5 [4,25]: „A Juda i Izrael bydleli v bezpečí po všechny dny Šalomounovy, každý pod svou vinnou révou, pod svým fíkovníkem, od Danu až Beer-šebu.“ Prorok Micheáš 4,4 kreslí nový Jeruzalém takto: „Každý bude bydlit pod svou vinnou révou, pod svým fíkovníkem a nikdo ho nevyděsí.“ Poznámka v ekumenickém překladu: „Bydlení pod vinnou révou a fíkovníkem je obrazem blažené doby a nového věku – viz též Za 3,10.“

Připravila Jiřina Kubíková

Nad Písmem

Změňte své smýšlení L 19,1-10

Na počátku nového roku si v duchu vybavujeme události uplynulého roku. Bylo v něm hodně toho, co bychom si už nechtěli zopakovat. Nebyly to vždy jen bolesti a trápení, za něž jsme my nemohli, jako nemoc, ztráta blízkých lidí apod., ale bylo to často i trápení, na kterém jsme měli svůj podíl. Byli jsme např. umínění, nedali jsme si poradit, byli jsme neuvážliví, naivní a doplatili jsme na to. Jiná trápení jsme si zavinili svou nesnášenlivostí, popudlivostí, malicherností. Podléhali jsme všeobecné psychóze, honili se za zbytečnostmi, jen abychom se vyrovnali druhým. Žijeme v neustálém spěchu, neklidu, věčné nespokojenosti, rozháranosti. Nejsme s tímto stavem spokojeni. Ale je možné na tom něco změnit?
„Změňte své smýšlení, změňte svůj život - čiňte pokání,“ zaznívá k nám hlas proroka Jana Křtitele. Není jiné cesty z labyrintu hříchu než cesta pokání, která nás přivede k našemu Pánu. Skrze pokání se otevírají možnosti smíření mezi lidmi, církvemi, národy. Bez pokání nejsme schopni nabídnout ruku k usmíření. Bez pokání nejsme schopni nezištné, obětující se lásky, protože bez pokání nejsme schopni uznat Krista jako svého Pána. A dokud On mezi námi nebude vládnout, nebudeme mít pravého pokoje ve svém srdci ani mezi sebou navzájem. Jan Křtitel začal z moci Boží burcovat lidi k pokání a obrácení a ty, kteří vzali jeho zvěst vážně, křtil ve vodách Jordánu. Když přišel Ježíš k Janovi, aby ho pokřtil, poznal Jan, že to je očekávaný Mesiáš, o němž hovořili proroci i on sám. Jan se zalekl, že by on, hříšník, měl posloužit křtem bezhříšnému. Vždyť Ježíš nepotřeboval činit pokání, byl bez viny. Ježíš však trval na svém. On totiž nepřijímal křest jako doznání vin, ale jako ztotožnění se s hříšníky. Když vystupoval Ježíš z vody, viděl nebesa otevřená a Duch svatý v podobě holubice sestupoval na něho. Z nebe se ozval hlas: „ Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil.“ To byla velká chvíle. Ještě nikdo to nepozoruje, ale Spasitel už je zde a přiznal se k nám hříšným. Janův křest vodou byl dovršen Božím křtem. Bůh naplňuje Ježíše Duchem svatým, aby Ježíš mohl křtít nejen vodou ale i Duchem Božím. Tak je Ježíš vyzbrojen pro své mesiášské poslání. Zatímco lid byl křtem zasvěcen, aby přijal spásu, Ježíš byl Duchem svatým zasvěcen, aby spásu uděloval. Ježíš nastupuje cestu pokorného služebníka, kterému nejde o sebeuplatnění, ale o záchranu zbloudilého lidstva, které chce přivést zpět do náruče Boží. Bez Boha by lidstvo bylo ztraceno. V Kristu je naše záchrana, proto chceme jemu patřit, přijmout nejen křest vodou, ale i Duchem svatým, abychom s ním byli sjednoceni a jím se dali vést a proměňovat na každý den.
Dnes 8. ledna si připomínáme počátek naší církve, ve které jsme byli pokřtěni ve jménu Ježíše Krista. Berme vážně tuto skutečnost. Uvědomme si, co to znamená být pokřtěn ve jménu Ježíše Krista. A zároveň si připomeňme svůj dluh vůči Kristu, který máme, totiž naše děti, vnoučata, které byly pokřtěné, ale nic o Kristu nevědí. Takový křest je pak jen formální, klamáním Boha, církve i sebe sama. A víme, že Bůh nebude klamán. Důsledky toho si poneseme. To není strašení, ale připomenutí, že s Bohem nemůžeme hrát falešnou hru.
Křest je krásná událost, plná nadějného zaslíbení, ale musíme k němu přistupovat se vší vážností a odpovědností.

Věra Majerová

Pomoz nám, Bože,
abychom dovedli opouštět to,
co je falešné a lživé,
i když nám se to zamlouvá.
Veď nás do budoucnosti,
která patří tobě.
Dej, abychom ti věrně,
pravdivě a svobodně
sloužili. Věříme, že je s námi
tvůj milovaný Syn,
v němž jsi našel zalíbení.
Skrze něho nám pomáháš,
abychom i my se naučili
pomáhat. Naplňuješ naše
srdce pokojem, abychom i my
působili pokoj.
Požehnej nám, Pane,
abychom byli k požehnání
ostatním.
AMEN

Liturgii Světového dne modliteb 2012...

Dokončení ze str. 1

Nezávislost byla vyhlášena ve městě Kuala Lumpur 31. srpna 1957.

Administrativně se Malajsie skládá ze 13 států a 3 federálních teritorií. Je to konstituční monarchie v čele s králem, který je také vrchním velitelem branné moci. Král je volen na 5 let. V čele každého státu stojí sultán, rádža nebo státní guvernér. Ministerský předseda vede kabinet a schvaluje všechna závažná státní rozhodnutí.

Úředním jazykem je malajština (Bahasa Malaysia). Je to jazyk, kterým se mluví v televizi, rozhlase a vyučuje ve školách. Číňané mají svoje vlastní dialekty, Indové patří k různým jazykovým skupinám, mluví tamilsky, malajalamsky, hindsky i jinak. Malajská vlajka má 14 vodorovných červených a bílých pruhů, v levém horním rohu leží modrý obdélník se žlutým půlměsícem a hvězdou – tradičními symboly islámu.

Podnebí ovlivňuje poloha blízko rovníku (mezi 1. a 7. rovnoběžkou severní šířky). Během celého roku se teploty pohybují mezi 22 až 32 stupni C a vlhkost kolem 80 %. Prší denně a deště bývají prudké, často doprovázené bouřkami.

Typickou vegetací je rovníkový prales. Tvoří nejstarší a nejhodnotnější ekosystém světa. Pokrývá 21 milionů ha a má 2 500 různých druhů stromů a 5 500 druhů rostlin, mezi něž patří obří kapradiny, orchideje, liány a další vzácné stromy, jako je dipterpcarpus. Pobřeží poloostrovní i ostrovní části pokrývají mangrove a bažinné lesy.

Husté pralesy jsou domovem mnoha zvířat, vzácných druhů savců, ptáků, motýlů a hmyzu. Rozsáhlé kácení stromů za účelem zakládání plantáží narušilo přirozené prostředí pro život zvířat a usnadnilo pytlákům lovit je pro cenné trofeje, zejména rohy nosorožců.

Ekonomika Malajsie je založena na těžbě a zemědělství. Dodnes drží Malajsie spolu s Bolívií světové prvenství v těžbě cínu. Dalším významným vývozním artiklem je kaučuk. Malajsie je také největším světovým pěstitelem palmy olejné. Palmový olej spolu se vzácnými dřevy, kakaem, ananasy, čajem a tabákem zaručují státu významný příjem deviz. V současné době vláda klade velký důraz na zpracování místních surovin. Nezanedbatelnou součástí místní ekonomiky je rychle se rozvíjející cestovní ruch.

Historicky a geograficky je Malajsie státem s bohatým kulturním dědictvím a s přátelskými pohostinnými a srdečnými lidmi. Pestrá různorodá kultura se projevuje téměř všude – na festivalech, tancích, oblečení, umění, řemeslech, hudebních nástrojích, exotické stravě i v životních stylech. Populární jsou stínové hry loutek, soutěže ve zpěvu ptáků apod. Východní pobřeží proslulo výrobou batikovaných látek a malováním na textil za pomoci vosku a barev.

Od roku 2009 přispěly výrazným způsobem k ekonomickému i sociálnímu rozvoji státu ženy. Mnoho žen nastoupilo do průmyslu a služeb a řada z nich dosáhla významného postavení. Vzdělávací a finanční programy vlády i nevládních organizací napomohly ženám získávat zkušenosti a snížily chudobu mezi ženami, zvláště svobodnými matkami a pomocnicemi v domácnostech. V Malajsii funguje také projekt maloúvěrových půjček pro začátek podnikání, přejatý z Bangladéše. Přes všechny tyto úspěchy se však mnohé ženy setkávají s potížemi a diskriminací ve všech vrstvách společnosti. Na ženské otázky má dozírat Ministerstvo pro ženy, rodiny a místní rozvoj. Nejčastějšími formami násilí jsou sexuální obtěžování, incesty, potraty a domácí násilí. Ženy převážně trpí násilí tiše a neprotestují. Instituce, jako je Národní rada ženských organizací a další, upozorňují na hodnotu žen a na zákony proti sexuálnímu obtěžování a všem formám násilí na ženách prostřednictvím programů, které samy řídí. Malajsie je cílovou destinací mnoha asijských přistěhovalců. Někteří se stávají oběťmi organizovaného obchodu s lidmi. Ženské a přistěhovalecké organizace úzce spolupracují s nevládními organizacemi a s policií, aby bránily práva všech žen a přistěhovalců. Zřizují útulky pro strádající ženy a děti. Největším problémem jsou svobodné mladé matky, narkomani a děti bez státní příslušnosti. Velkým problémem je nakažení virem HIV.

Rozvinutý školský systém umožňuje předškolní, školní i vysokoškolské vzdělávání. Děti začínají chodit do školy v 6 letech a vyučování probíhá v malajštině a angličtině.

Zúčastníte-li se letošního Světového dne modliteb, dozvíte se ještě mnoho dalších zajímavostí o vzdálené Malajsii. S organizací ochotně pomůže česká předsedkyně Světového dne modliteb, naše sestra farářka Alena Naimanová z Rychnova nad Kněžnou.

Podle materiálů SDM
Helena Bastlová

Jeden z křesťanských kostelů v Malajsii v Melace

Pozvání do divadla

První dvě premiéry letošní sezony pražského Divadla na zábradlí z cyklu „Čí je to město“ spojuje mimo jiného i to, že se zabývají lidmi stojícími mimo hlavní proud. Ti se z různých důvodů ocitají na okraji společnosti a řeší palčivé problémy své existence.

Domov můj

Autor hry, kterým je dramatik a režisér Jiří Pokorný, uvádí v rozhovoru pro Lidové noviny: *„Já osobně chápu domov jako místo, které si mě vybralo a ve kterém je mi dobře s tím, koho miluji.“* K domovu ovšem nepatří jen to příjemné. A jedním z novodobých fenoménů současné společnosti je i ztráta domova a tedy sociální vyloučení. „Bloumal jsem po Olšanských hřbitovech a zaposlouchal se. Poznal jsem, že mezi bezdomovci je spousta lidí, kteří jsou se svou lavičkou náramně spokojeni. Aspoň než začne mrznout...“ Režisér a autor se projevuje jako vynikající pozorovatel a v inscenaci sleduje vybranou skupinu lidí bez domova obývajících „svůj“ hřbitov, kteří se díky absurdní „loupeži“ dostanou k velké částce peněz. Namísto toho, aby mysleli na budoucnost, se rozhodou pro krátký „wellness“ v luxusním pražském hotelu. Ironická hra plná černého humoru, nadsázky a překvapivých zvratů však jde k meritu věci. Hrdinové pocházejí z profesí, u nichž si pád do bezdomovectví dost dobře nedovedeme představit. Jeden z nich údajně býval například plastickým chirurgem, dokud „nezkazil jedno poprsí“. Ve scénách, často až s naturalistickými dialogy, kdy se diváci baví, ale zároveň je mrazí, můžeme vidět, co se s člověkem stane, když se ocitne až na úplném okraji společnosti. Neudržel si zaměstnání, například pro svou zdravotní nezpůsobilost, anebo prostě pracovat nechce, protože už ztratil potřebné návyky a životní rytmus. Často je závislý na alkoholu či jiných návykových látkách. Něco se v jeho psychice posunulo. Vytěsnil příbuzenské vztahy, již nedokáže respektovat pravidla většinové společnosti, často nedodržuje hygienu. Ale přece ho nemůžeme odepsat, je to náš bližní. Také my ostatní neseme odpovědnost i za ty nepřizpůsobivé, kteří neunesou břemeno života. Inscenace Domov můj i díky dobrým hereckým výkonům nutí k zamyšlení nad problematikou bezdomovectví a rozhodně stojí za návštěvu.

(Více o hře viz http://www.nazabradli.cz/repertoar/repertoar/domov-muj-jiri-pokorny/)

Kolonie

Inscenaci Kolonie autorky a zároveň režisérky Lucie Ferenzové uvádí divadlo jako „revue o paměti s živou hudbou, s použitím myšlenek Grahama Greena a dokumentů ze soukromého archivu a paměti Anežky Hradilkové“. Jedná se o příběh pražské dělnické osady Buďánka, rozprostírající se na hranici Košíř a Smíchova a jejích obyvatel. Vznikla již v 19. století a je zajímavá také tím, že od 70. let 20. století zde žili lidé z pražského disentu a undergroundu, například zde bydlel i známý kněz a zpěvák protestsongů, Svatopluk Karásek. Kolonie má tedy z hlediska ochrany památek svoji důležitou hodnotu, což ovšem nebránilo její postupné likvidaci. Ta začala již za minulého režimu a nabrala obrátek pod tlakem současné konzumní společnosti a developerů, toužících zastavět pro komerční účely každý vhodný metr dnešní Prahy. Představení má netradiční půdorys. V první části se návštěvníci představení seznamují s historií a současným stavem Buďánky formou vzpomínek, snových scén a dialogů posledních obyvatel kolonie, kteří odmítli svůj domov opustit. Divácký dojem dotváří živě hraná, zasněná a barevně zajímavá hudba Jana Zacha, ve které vyniká výrazný hlas zpěvačky vysoké postavy, Jany Kozubkové. Po přestávce, v „publicistické části“, mohou diváci vyslechnout vzpomínky a názory Anežky Hradilkové a jejích hostů a diskutovat o tom, jak bránit hodnoty, které považujeme za důležité.

(Více o hře viz http://www.nazabradli.cz/repertoar/repertoar/kolonie-lucie-ferenzova/)

Olga Nytrová a Václav Strachota

Co znamená být křesťanem

Pobýval jsem více než měsíc mimo domov a když jsem se vrátil do Liberce, čekal na mne v neděli v předsálí modlitebny štůsek Českých zápasů. Pustil jsem se po nedělním obědě do jejich čtení a nedalo mi, abych nereagoval na článek Lenky Palčovičové v ČZ 44/2011 – viz titulek.

Předesílám, že od prvního po poslední slova s tím, co Lenka Palčovičová ve své úvaze psala, souhlasím. Je to už několik let, co v ČZ vyšla moje podobná úvaha na dané téma, kde jsem se zamýšlel nad dvojí tváří nejen laických věřících, ale především těch, kteří k nim promlouvají z kazatelen, od stolů Páně. Tímto tématem se zabývala a zabývá celá řada lidí, úvah a závěrů, proč tomu tak je, je skutečně bezpočet. Dovolím si připojit i svůj malý přípodotek: Při studiu Starého zákona, při vhledu do historie našich „starších bratří“ – Židů, nelze opominout ani jejich smysl pro humor. Humor, který někdy má sarkastický, hořký podtón. A tak se patrně ti, jichž se tento náš stesk nad jejich dvojí tváří týká, setkali s tímto příběhem a vzali si z něho příklad:

Rebe Wunderthal zase jednou vykládal v synagoze a připomínal všechna nařízení, posluchači ani nedutali – řečník a kazatel byl až ohnivý a taky ohněm věčného zatracení hrozil všem, kteří poruší některé z mnohých nařízení Zákona. Ale starší židovské obce nebyli zrovna spokojeni – tedy s tím, jaký byl soukromý život rabína. Na velký svátek Jom Kipur navštívili tedy starší rebeho, aby mu domluvili. Zastihli ho, jak doslova debužíruje a ke všemu chlebíčky se šunkou. Když se vzpamatovali z ohromení, vyčetli mu, že je dvojí tváře, že něco káže, a sám nečiní, co Zákon přikazuje. Rebe se jen usmál a pozval starší obce na procházku. Brblali, ale šli. Došli až na rozcestí, kde rebe zvedl ruku k ukazatelům směru: “Vidíte ten rozcestník? Ukazuje vám, kudy jít? No - a jde on s vámi?“

Poněkud hořký humor, že? Ale lze si z tohoto příběhu vyvodit nějaké ponaučení? Patrně ano – že i když onen ukazatel směru je poněkud nahnilý, vsaďme na to, co je na něm psáno, nikoliv na to, jak vypadá.

Stanislav Kubín

Jak jsme v mnichovicích...

Dokončení ze str. 1

čaj se vypily prakticky před začátkem a vánočky až na malý kousek zmizely taky. Takže po koncertu už nám zbylo jen tradiční krájení jablíček a pouštění lodiček. Nevím, jestli tu nádhernou rozjařující vánoční náladu lze přičíst na vrub horké medoviny... Vzhledem k tomu, že polovina návštěvníků byla pacholata a z druhé půle je třeba odečíst čtvrtinu řidičů, bylo to asi něco jiného a trvalejšího, co nám dalo tu pravou adventní radost a naději. No vážně, moji milí, funguje to! Bůh je živý! A s námi je a povždy bude! Je tam, kde být chce. A byť by se někdo svými modlitbami snažil sebevíc, on je svobodný a přičarovat si ho nikdo nemůže - jen se bohatýrsky zasměje: neznám vás, činitelé nepravostí. Dveře jsou zavřeny. Táhněte do tmy, upíři a pijavice, kde je pláč a skřípění zubů!

** štokrle: židle bez opěradla se zvedacím sedákem s prostorem pro různé věci. My jsme doma ve štokrleti mívali potřeby na čištění bot, krémy, hadry, kartáče.*

*** šamrle: malá stolička výšky 25-30 cm, která má na sedáku výřez, do nějž můžete vložit čtyři prsty a snadno ji tak přenést na libovolné místo. Naše babičky používaly šamrle, když přikládaly do kamen či sporáků.*

Michaela Procházková

Zprávy

K výročí církve

Zveme vás na bohoslužbu u příležitosti 92. výročí zrodu Církve československé husitské, která se bude konat v neděli 8. ledna od 15 hodin v chrámu sv. Mikuláše v Praze 1 na Staroměstském náměstí.

Bohoslužby slouží patriarcha ThDr. Tomáš Butta, Th.D. a pražský biskup ThDr. David Tonzar, Th.D. za účasti biskupského sboru, duchovních a pedagogů HTF UK. Kázáním poslouží doc. ThDr. Jiří Vogel, ThD., proděkan HTF UK.

Při bohoslužbách vystoupí sbor Mikrochor pod vedením sbormistra Lukáše Prchala.

V tomto bohoslužebném shromáždění vzpomeneme památku bývalého prezidenta Václava Havla.

(red)

Divadlo Mana

Divadlo MANA a náboženská obec Praha-Vršovice zvou na představení:

*** 13. ledna v 19 h – Tureckem – zemí Bible.**

Komponovaný večer o pouti do Turecka po stopách prvních křesťanů. Zážitky z cesty bude vyprávět a filmový dokument uvede Helena Zezulková. Součástí večera je stylová hudba, občerstvení a duchovní úvaha.

www.divadlomana.cz.

Rezervace a prodej vstupenek na internetu: webticket.cz nebo na e-mailu: rezervace@divadlomana.cz, nebo SMS objednávkou na čísle 774 941 946 nebo 731 100 059, rovněž osobně v úředních hodinách farní kanceláře.

V měsících leden a únor probíhá rekonstrukce jeviště divadla. Veškeré pořady jsou uváděny na studiové scéně.

(red)

Loučení s Vánocemi

Slavnostní sváteční koncert k 92. výročí vzniku naší církve pořádá náboženská obec Zlín v tamním evangelickém kostele 8. ledna v 16 h.

V koncertu s názvem Loučení s Vánocemi vystoupí Komorní sdružení pro duchovní hudbu Ostrava za řízení sbormistrů Pavly Dědicové a Zdeňka Kovalčíka.

(kow)

Pozvání ČKA

Ekologická sekce České křesťanské akademie ve spolupráci s Mezinárodním ekumenickým společenstvím (IEF) se připojuje k lednovým modlitbám za jednotu křesťanů a zve na úterý 17. ledna od 17.30 h do přízemí kláštera Emauzy (Praha 2, Vyšehradská 49) k Podvečeru modliteb za životní prostředí a náš vztah k němu.

Kázáním poslouží ThDr. Pavel Černý, Th.D., kazatel Církve bratrské v Praze 1 a vedoucí katedry praktické teologie na Evangelikálním teologickém semináři v Praze.

(JNe)

Nová kniha

Koncem loňského roku vyšla nová kniha:

Martin JINDRA, Z milosti trpět pro Krista. *Životní příběh faráře Církve československé (husitské) Václava Mikuleckého.*

Vydal Blahoslav ve spolupráci s náboženskou obcí Praha 1–Staré Město, Praha 2011, 380 s.

Kniha ve své úvodní části mapuje životní příběh našeho faráře Václava Mikuleckého a jeho zápasy s mašinérií ateistického režimu v poválečném Československu. Zaměřuje se především na osudové životní zlomy tohoto duchovního, jež se do jisté míry překrývaly s děním v naší církvi.

V té se v podstatě již od roku 1946 vyprofilovaly dva proudy (konformní s komunistickým režimem a „biblicko-teologický"), které měly rozdílné představy o dalším směřování své církve.

Konfrontace dvou církevních směrů vyvrcholila v roce 1961 na V. řádném sněmu Církve československé (husitské), který byl zároveň sněmem volebním. Farář Václav Mikulecký během jeho příprav patřil k nejvýraznějším zastáncům kandidatury profesora Otto Rutrleho na příštího patriarchu, jež byla ze strany státní moci vnímána jako nepřátelská a nepřijatelná.

Státní dozor nad církvemi v součinnosti se Státní bezpečností se tedy rozhodl zasáhnout a zbavil Václava Mikuleckého státního souhlasu pro výkon duchovenské služby.

Životopisná část publikace je tak vedle Mikuleckého neúnavné snahy o možnost znovu věrně a svobodně hlásat Kristovo evangelium v rodině naší církve orientována na jeho aktivity rozvíjející se „mimo" oficiální strukturu církve, jejichž asi nejvýraznějším plodem bylo vytvoření neformálního společenství živé víry.

Publikace je doplněna četnými přílohami a edicí padesáti dokumentů, jež dokreslují dobovou atmosféru, životní směřování, ryzost víry, odhodlanost a vytrvalost láskou naplněných věřících naší církve, kteří ani za cenu obětí nerezignovali na své poslání.

Knihu lze objednat za 198 Kč v náboženské obci Praha 4-Michle, U Michelského mlýna 27, 14000,
mail: nomichle@volny.cz,
tel.: 728 047 030

(mj)

Setkání v Karlíně

Setkání třetího věku v úterý 31. ledna v 15 h pořádají náboženská obec Praha-Karlín a Dialog na cestě ve spolupráci s MČ Praha 8 v prostorách náboženské obce (Vítkova 13, Praha 8-Karlín).

O Edvardu Benešovi bude vyprávět spisovatel Václav Tikovský, zkušený spisovatel literatury faktu a publicista, člen výboru Klubu autorů literatury faktu, který se již řadu let odborně zabývá prezidentem Edvardem Benešem.

Přiblíží nám svůj pohled na osobnost tohoto politika a jeho činy v období, kdy se vrací po šesti letech emigrace z exilu do vlasti.

Edvard Beneš byl rozhodnut pokračovat v budování osvobozené republiky v demokratickém duchu. Setkával se však v poválečné situaci se zcela novými prvky, jimž musel čelit.

Olga Nytrová

Z ekumeny

Předseda Mladých křesťanských demokratů žádá zrušení Ústředí muslimských obcí

Předseda Mladých křesťanských demokratů (MKD) Petr Jurčík podal dle serveru Res.claritatis.cz na Ministerstvo kultury podnět k prošetření platnosti registrace Ústředí muslimských obcí ČR. Nelíbí se mu, že jejich kazatel Lukáš Větrovec ve svém kázání v brněnské mešitě prohlásil: „Soudný den nenastoupí, dokud muslimové nepovedou válku proti Židům. Muslimové je budou zabíjet tak, že se zbývající Židé budou schovávat za balvany a stromy. A pak kámen nebo strom promluví: Muslime, služebníče Boží, tam za mnou je Žid, přijď a zabij ho."„Nikterak nezpochybňujeme právo muslimských věřících na náboženský život a jsme přesvědčeni, že většina z nich radikální interpretaci odmítá. Z výše uvedeného citátu je však zřejmé, že pan Větrovec nabádá věřící k nenávisti vůči Židům, což samo o sobě také hraničí s porušením zákona. Nedovedu si představit, že něco takového zaznívá z úst kazatelů muslimské církve, jejíž představitelé se nám snaží vykreslovat islám jako mírumilovné náboženství," uzavírá předseda MKD Petr Jurčík.

podle Res Claritatis

Ústavní soud v Maďarsku zrušil církevní zákon a část zákona o tisku

Maďarský ústavní soud koncem loňského roku zrušil zákon o církvích a některé části zákona o médiích a trestním stíhání, protože odporují ústavě a mezinárodním dohodám. Informovala o tom agentura MTI. Nové maďarské zákony o médiích i církvích kritizovala nejen domácí opozice, ale také řada evropských států a Evropská unie. Anulovaný církevní zákon schválili maďarští poslanci v červenci, doposud ale nevstoupil v platnost. Problematický podle soudu není jen obsah tohoto právního předpisu, ale samotný proces jeho schvalování, kdy bylo k závěrečnému hlasování doplněno několik zásadních dodatků.

Pasáže mediálního zákona, které ústavní soud označil za neústavní, se týkají regulace mediálního obsahu, ochrany novinářských zdrojů a instituce mediálního ombudsmana. Soud rovněž konstatoval, že obdržel několik připomínek, které kritizovaly opatření ovlivňující svobodu tisku a základní pravidla k ovládání obsahu zpravodajství, mediálních služeb a masové komunikace. Zákonu o trestním stíhání soudci vytkli mimo jiné nesrovnalosti v rozdělení kompetencí prokurátora a soudu, způsob nakládání se svědeckými daty, vazbu v délce 120 hodin a dobu, po kterou by obviněný neměl přístup k právnímu zástupci.

Již v srpnu přední maďarští spisovatelé a bojovníci za lidská práva v otevřeném dopise adresovaném Evropské unii a Radě Evropy vyjádřili obavy ze současného stavu právních svobod v zemi. V listu zmínili zejména nový církevní zákon, který podle nich porušuje svobodu vyznání a kvůli kterému může přijít údajně na 300 církevních komunit o státní uznání. To by prý znamenalo sociální katastrofu.

Maďarská opozice a aktivisté hnutí na ochranu lidských práv již několik měsíců pochybují, zda vláda premiéra Viktora Orbána respektuje principy právního státu. Protesty a výhrady doma i v zahraničí vyvolal i zmíněný mediální zákon, který podle svých kritiků umožňuje státu kontrolovat obsah zpravodajství a sloužit k cenzuře protivládních hlasů.

podle ČTK

V polském parlamentu může zůstat dřevěný kříž

Kříž visící v jednacím sále dolní komory polského parlamentu nenarušuje ústavu země ani jiné právní předpisy. Vyplývá to z odborných posudků, které si nechala vypracovat předsedkyně parlamentu Ewa Kopaczová. Koncem loňského roku o tom informovala polská média. Kříž v parlamentu vadí poslancům liberálně-levicového Palikotova hnutí (RP), které chce, aby se silně římskokatolické Polsko stalo světským státem.

Právník Ryszard Piotrowski z Varšavské univerzity ve svém posudku tvrdí, že kříž v jednacím sále Sejmu, dolní komory polského parlamentu, viset může, nikoliv jako náboženský symbol, ale jako znak kultury, která je "zdrojem identity polského národa, jeho trvání a rozvoje".

Palikotovo hnutí návrh na odstranění kříže podalo krátce po parlamentních volbách, které se konaly loni v říjnu a ve kterých se překvapivě stalo třetí nejsilnější stranou v polském parlamentu. Kříž v Sejmu podle něho porušuje ústavní zásadu neutrality státu ve věci vyznání. Dva právní experti z římskokatolické univerzity v Lublině, kteří byli mezi odborníky oslovenými vedením Sejmu, dospěli k závěru, že přítomnost kříže v Sejmu "není projevem diskriminace a nenarušuje žádné právní předpisy, v tom ústavu, různé evropské konvence a zákony o svobodě vyznání".

Kříž z ebenového dřeva v jednacím sále Sejmu pověsili v říjnu 1997 tajně, bez vědomí vedení Sejmu, dva poslanci z někdejší Volební akce Solidarita (AWS). Snahy tento náboženský symbol odstranit na několik týdnů loni na podzim ovládly v Polsku politickou debatu, drtivá většina politiků napříč politickým spektrem byla proti tomu. Nápad se podle průzkumu agentury TNS OBOP z poloviny října loňského roku nezamlouvá ani více než dvěma třetinám Poláků.

podle ČTK

Roční předplatné na rok 2012 činí 416 Kč.
Číslo účtu: 43-3856220207/0100

Pro děti a mládež

Ježíšův křest

V následujícím textu (Mk 1,4-8) chybí slova. Pokud je správně doplníte, tajenka vám prozradí, jak Bůh označil Ježíše při jeho křtu.

To se stalo, když Jan Křtitel vystoupil na poušti a **(6)**: „Čiňte **(4)** a dejte se pokřtít na **(7)** hříchů." Celá judská krajina i všichni z Jeruzaléma vycházeli k němu, **(10)** své hříchy a dávali se od něho křtít v řece Jordánu. Jan byl oděn **(3)** srstí, měl **(8)** pás kolem boků a jedl kobylky a **(1)** divokých včel. A kázal: „Za mnou přichází někdo silnější, než jsem já; nejsem **(11)**, abych se sklonil a rozvázal řemínek jeho **(5)**. Já jsem vás **(2)** vodou, on vás bude křtít Duchem **(9)**."

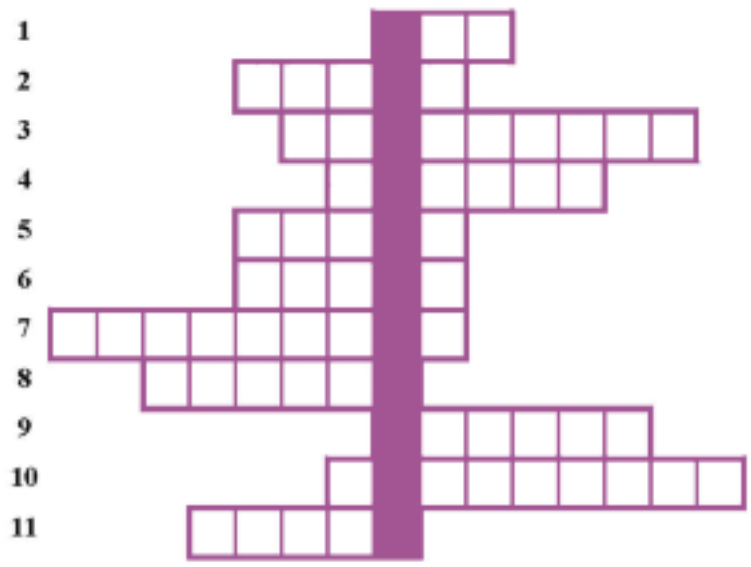

(Řešení z minulého čísla: Dali mu jméno Ježíš, které dostal od anděla.)

Jana Krajčiříková

Český zápas
MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské
Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6
Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčiříková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@ccsh.cz
Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9